

Iš kur kilęs žodis *imbieras*?

Iš ten, kur auga (Pietų Azijoje), – iš sanskrito *śṛṅga-vera* (pažodžiui – „kas panašu į ragą“: *śṛṅga* – „ragas“: lot. *cornu*, sen. vok. *horn*, latv. *siņa*, liet. *stirna*). Per graikų kalbą pateko į Europą – lot. *zingiber* (I. a.), it. *zenzero*, pranc. *gingembre*, isp. *jengibre*; angl. *ginger*, ol. *gember*, šv. *ingefära*, sen. vok. aukšt. *gingiber*, vid. vok. aukšt. *ingber*, *imber* (dab. vok. *Ingwer*) – iš čia sen. lenk. *imbier*, dab. lenk. *imbir*, rus. *имбирь*.

Liet. *iñbierui*, gautam iš lenkų kalbos, jau beveik 400 metų – yra jau Konstantino Sirvydo žodynuose. P. Ruigio ir F. Kuršaičio žodynuose – *imbėras*, tarmėse – ir *imberas*, *imbiras*. Dar TŽŽ₁₉₃₆ buvo *imbiras*.

Su sen. indų rašto kalba sanskritu lietuvių kalba turi daug fonetikos, gramatikos ir žodyno genetinių bendrybių. Bet turime – kartu su daugeliu Europos kalbų – ir skolinių iš sanskrito.

Jonas Klimavičius

„Gimtoji kalba“, 2006 8 29